

EXPUNERE DE MOTIVE

Din analiza modului în care legiuitorul primar a înțeles să reglementeze instituirea stării de alertă se observă că s-a încercat o analogie cu instituirea stării de urgență, fără a ține cont de faptul că aceasta din urmă are o reglementare constituțională, fapt care conduce și la o diferență de regim juridic între decretul Președintelui și hotărârea Guvernului.

Întrucât, potrivit art. 53 din Constituție, exercițiul unor drepturi fundamentale poate fi restrâns numai prin lege și cu respectarea condițiilor prevăzute de același text constituțional, iar, în contextul situației de criză generată de pandemia de COVID-19, a apărut ca fiind necesară adoptarea de către Parlament, prin lege, a unor măsuri restrictive, cu caracter esențialmente temporar și, după caz, gradual, proporționale cu nivelul de gravitate prognozat sau manifestat al acesteia, pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa drepturilor la viață, integritate fizică și psihică, s-a promovat proiectul de lege devenit, după dezbateră și adoptarea de către Parlament, Legea nr. 55/2020. Prin proiectul de lege, cu referire la instituția "stării de alertă", s-au stabilit măsuri în sensul celor arătate în expunerea de motive, în domeniul economic, al sănătății, al muncii și protecției sociale, al transporturilor și infrastructurii, al educației și cercetării, al tineretului și sportului, al culturii și cultelor, al insolvenței, al executării pedepselor. De asemenea, s-au propus modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, cu modificările și completările ulterioare.

Conceptul de stare de alertă este definit la art. 2 din aceeași lege, prin acesta înțelegându-se "răspunsul la o situație de urgență de amploare și intensitate deosebite, determinată de unul sau mai multe tipuri de risc, constând într-un ansamblu de măsuri cu caracter temporar, proporționale cu nivelul de gravitate manifestat sau prognozat al acesteia și necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa vieții, sănătății persoanelor, mediului înconjurător, valorilor materiale și culturale importante ori a proprietății."

Legea nr. 55/2020 a dus la o stare de alertă continuă, conferind Guvernului atribuțiile Parlamentului și ducând la încălcarea perpetuă a drepturilor și libertăților cetățenești, Guvernul considerându-se creatorul acestora și forul decizional care dispune limitele și acordarea drepturilor și libertăților cetățenești, ceea ce încalcă grav atât Constituția României, cât, mai ales, Declarația Universală a Drepturilor Omului. Mai mult, această lege a dus la o dezordine de ordin legislativ, dar și social, ducând la anularea Statului de Drept și a Democrației, ajungând să se instituie totalitarismul în România. Sancțiunile abuzive impuse de Executiv și de Legislativ au dus la suprasolicitarea instanțelor de judecată, organele de ordine au recurs la abuzuri și violențe care încalcă ordinea de drept, discriminarea devenind regulă. În ultimul an, instanțele au anulat pe bandă rulantă hotărâri ale Guvernului care prelungesc la nesfârșit starea de alertă, Legea nr. 55/2020 fiind baza instituirii dictaturii în România.

Curtea Constituțională a menționat cu privire la neconstituționalitatea stării de alertă în Decizia nr. 457/2020: "68. În România, derogările specifice stării de urgență sunt reglementate la nivel constituțional, inclusiv sub aspectul puterilor sporite oferite executivului, adică Președintelui României, iar nu Guvernului. A "construi" prin lege o instituție nouă - "starea de alertă", cu un regim evident mai puțin restrictiv decât starea de urgență reglementată de legiuitorul constituant - , dar care să permită eludarea cadrului constituțional care guvernează legalitatea, separația puterilor în stat, condițiile restrângerii exercițiului unor drepturi și al unor libertăți, contravine exigențelor generale ale statului de drept, astfel cum sunt consacrate de Constituția României."

De asemenea, în aceeași decizie, Curtea susține : "48. În schimb, instituția stării de alertă este o creație exclusivă a legiuitorului, în temeiul prerogativelor sale de legiferare. Această instituție trebuie să se conformeze - în temeiul art. 1 alin. (5) din Constituție care consacră respectarea Constituției și a supremației acesteia - cadrului constituțional de referință, respectiv, în cazul de față, regimului constituțional care guvernează raporturile dintre Parlament și Guvern și actele acestora. Ca urmare, în măsura în care legiuitorul a stabilit că starea de alertă se instituie prin hotărâre a Guvernului, a stabilit atribuții ale Guvernului în legătură cu starea de alertă și acte pe care Guvernul le adoptă în exercitarea atribuțiilor menționate, toate acestea nu pot fi decât în limitele Constituției. Sub acest aspect, Curtea Constituțională a statuat de principiu în jurisprudența sa că "prin nicio lege nu se poate stabili ori înlătura, prin extindere sau restrângere, o competență a unei autorități, dacă o asemenea acțiune este contrară dispozițiilor ori principiilor Constituției" (Decizia nr. 127 din 27 martie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 275 din 18 aprilie 2003)."

Totodată, "64. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a subliniat că art. 1 alin. (5) din Constituție consacră principiul respectării obligatorii a legilor. Pentru a fi respectată de destinatarii săi, legea trebuie să îndeplinească anumite cerințe de precizie, claritate și previzibilitate, astfel încât acești destinatari să își poată adapta în mod corespunzător conduita. De principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate - care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist - să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat (Decizia nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010; Decizia nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011; Decizia nr. 662 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 47 din 20 ianuarie 2015). Respectarea legilor este obligatorie, însă nu se poate pretinde unui subiect de drept să respecte o lege care nu este clară, precisă și previzibilă, întrucât acesta nu își poate adapta conduita în funcție de ipoteza normativă a legii. De aceea, legiuitorul trebuie să manifeste o deosebită atenție atunci când adoptă un act normativ (Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 123 din 19 februarie 2014). O dispoziție legală trebuie să fie precisă, neechivocă, să instituie norme clare, previzibile și accesibile, a căror aplicare să nu permită arbitrarul sau abuzul (Decizia nr. 637 din 13 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 906 din 8 decembrie 2015)."

"67. Conchizând cu privire la aspectele de neconstituționalitate reținute în privința textelor criticate în prezenta cauză, Curtea observă că într-un studiu invocat, de altfel, și de Ministerul Public în sprijinul concluziilor sale, Comisia de la Veneția a reamintit că "[el] conceptul de stare de urgență" se bazează pe presupunerea că în anumite situații de urgență de ordin politic, militar și economic, sistemul de limitări impuse de ordinea constituțională trebuie să cedeze în fața puterii sporite a executivului. Cu toate acestea, chiar și în stare de urgență publică, principiul fundamental al statului de drept trebuie să prevaleze. Statul de drept constă în mai multe aspecte care sunt toate de importanță capitală și trebuie menținute într-un mod integral. Aceste elemente sunt principiul legalității, separarea puterilor, împărțirea puterilor, drepturile omului, monopolul statului asupra forței, administrarea publică și independentă a justiției, protecția vieții private, dreptul la vot, libertatea de acces la puterea politică, participarea democratică a cetățenilor și supravegherea de către aceștia a procesului decizional, luarea deciziilor, transparența guvernării, libertatea de exprimare, asociere și întrunire, drepturile minorităților, precum și regula majorității în luarea deciziilor politice. Statul de drept înseamnă că agențiile guvernamentale trebuie să funcționeze în cadrul legii și acțiunile lor trebuie să fie supuse controlului de către instanțele independente. Securitatea juridică a persoanelor trebuie să fie garantată. [CDL-AD(2011)049, Aviz cu privire la proiectul de lege asupra regimului stării de urgență din Armenia, § 44, citat în recentul studiu *Respect for democracy, human rights and the rule of law during states of emergency - reflections*, CDL-PI(2020)005rev, 26 mai 2020."

Una din cele mai importante sentințe judecătorești care duc în derizoriu Legea nr. 55/2020 și arată efectele nocive ale acesteia este Sentința nr. 166/2021, pronunțată la 7 iunie 2021 în dosarul nr. 350/33/2021 de Curtea de Apel Cluj.

"În cazul de față, aceste dispoziții din hotărârea guvernului nu sunt conforme cu Ordonanța Guvernului nr. 137/2020 și cu Legea nr. 55/2020 mai sus examinate, deoarece încalcă limitele competenței prevăzute de lege, precum și drepturile și libertățile cetățenilor, stabilind cu exces de putere alte măsuri pentru asigurarea rezilienței comunităților și pentru diminuarea impactului de risc decât cele la care se referă legea, realizând o restrângere nejustificată a drepturilor cetățenilor prin depășirea scopului urmărit și propus de protejare a sănătății populației, stabilind discriminatoriu și cu atingerea drepturilor sau libertăților cetățenilor, activități la care pot participa doar o anumită categorie de cetățeni, stabilind măsuri care nu sunt proporționale, întrucât urmaresc substituirea prin hotărârea de guvern, a unei legi privind obligativitatea vaccinării.

Chiar dacă nu menționează expres obligativitatea tuturor persoanelor la vaccinare hotărârea de guvern discriminează fără a fi necesar în scopul asigurării sănătății populației,

prin dezavantajarea categoriei persoanelor nevaccinate, care așa cum s-a arătat mai sus, reprezintă majoritatea populației României.

Art. 15 alin. (1) din Constituție stabilește că cetățenii beneficiază de drepturile și libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea, iar art. 16 alin. (1) din Constituția României arată că cetățenii sunt egali în fața legii și autorităților publice fără privilegii și fără discriminări. Or, Curtea Constituțională a arătat în deciziile sale ca nesocotirea principiului egalității în drepturi are drept consecință neconstituționalitatea privilegiului sau a discriminării și ca neconstituționalitatea privilegiului impune eliminarea privilegiului nejustificat acordat.

Instanțele de contencios administrativ nu sunt puse să examineze constituționalitatea legii, ci conformarea de către actele administrative la principiul legalității și, pe cale de consecință, eliminarea dispozițiilor care intră în conflict cu normele legale.

Constrângerea pe calea unei hotărâri de guvern cu măsuri provizorii reluate prin alte hotărâri de guvern de prelungire a acestor măsuri conduce la permanentizarea acestei situații și la înlocuirea unei legi în acest sens cu o hotărâre de guvern care să ia măsuri privitoare la obligativitatea vaccinării populației. Astfel, art. 34 din Constituție prevede că dreptul la ocrotirea sănătății este garantat, statul fiind obligat să ia măsuri pentru asigurarea igienei sau sănătății populației, iar organizarea asistenței medicale, controlul exercitării profesiilor medicale și alte măsuri de protecție a sănătății fizice și mentale a persoanei se stabilesc prin legi.

În același sens, decizia Curții de Apel București, care a pronunțat sentința nr. 1465/2021 în dosarul nr. 4764/2/2021, menționează:

"În ceea ce privește faptul că reclamantele nu ar fi făcut dovada vreunei vătămări cauzate de lipsa unei propuneri de prelungire a stării de alertă provenite de la ministrul afacerilor interne, instanța învederează că structurile statale nu se constituie în entități rupte de societate și exterioare acesteia, ci sunt consecința unei convenții sociale preexistente, a unui contract social, în temeiul căruia majoritatea cetățenilor delegă unor alți cetățeni, integrați în structuri prestabilite, dreptul de a emite acte de autoritate și acceptă să fie supuși eventualelor măsuri restrictive ce ar putea fi stabilite prin aceste acte, dar numai cu condiția respectării formelor și procedurilor convenite pentru emiterea lor. Altfel spus, respectarea formalismului reprezintă condiția-premisă a delegării acestor competențe. Per a contrario, în cazul încălcării acestor forme, cetățeanul este îndreptățit să nu recunoască obligațiile ce i se impun în aceste condiții.

Conchizând, instanța reține că au fost încălcate prevederile art.1, alin. 2, art. 3 alin. (1), art. 4 alin. (3), art. 5 alin. (2) din Legea nr. 24/2000, prin raportare la art. 4 alin. (1) din Legea nr. 55/2020, precum și ale art. 84 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, coroborate cu dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 561/2009.

De asemenea, nu se face absolut nicio referire la posibilitățile de prevenție, pe calea medicației, la care populația ar putea apela în mod direct, spre exemplu în scopul

întăririi sistemului imunitar, nefiind analizate posibile scheme de prevenție-tratament și modalitățile de informare a populației cu privire la acestea. Astfel, în condițiile în care o mică parte din persoanele îmbolnavite se internează în spital, marea majoritate a vindecărilor producându-se fără internare, rezultă că "analiza" omite cea mai semnificativă parte a capacităților de răspuns, nefiind, de fapt, realizată o evaluare a "presiunii asupra sistemului de sănătate publică", ci doar a presiunii asupra unei părți a sistemului de sănătate publică, respectiv a capacității de spitalizare. În plus, nu se face referire la "capabilitatea de răspuns" constând în izolarea/carantinarea persoanelor bolnave și la impactul pe care aceasta îl are asupra limitării transmiterii virusului.

Potrivit art. 53 din Constituție, intitulat *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, "(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.

(2) Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății".

După cum rezultă cu claritate, textul constituțional permite, în anumite condiții expres și limitativ prevăzute, numai restrângerea exercițiului unor drepturi și libertăți, fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății, cu condițiile suplimentare ca restrângerile să fie proportionale cu situația care le-a determinat și să fie aplicate nediscriminatoriu.

Anterior oricărei analize asupra respectării condițiilor constituționale și legale de restrângere a exercițiului unor drepturi și libertăți fundamentale, curtea constată că se impune o precizare de principiu, hotărâtoare pentru întreaga construcție juridică aplicabilă, cu privire la izvorul și natura drepturilor și libertăților fundamentale.

Potrivit Declarației Universale a Drepturilor Omului, preambul și art.1-2:

"Considerând că recunoașterea demnității inerente tuturor membrilor familiei umane și a drepturilor lor egale și inalienabile constituie fundamentul libertății, dreptății și păcii în lume, (...)

Considerând că ignorarea și disprețuirea drepturilor omului au dus la acte de barbarie care revoltă conștiința omenirii și că făurirea unei lumi în care ființele umane se vor bucura de libertatea cuvântului și a convingerilor și vor fi eliberate de teamă și mizerie a fost proclamată drept cea mai înaltă aspirație a oamenilor,

Considerând că este esențial ca drepturile omului să fie ocrotite de autoritatea legii pentru ca omul să nu fie silit să recurgă, ca soluție extremă, la revolta împotriva tiraniei și asuprașării,

Considerând că este esențial a se încuraja dezvoltarea relațiilor prietenești între națiuni,

Considerând că în Carta Organizației Națiunilor Unite popoarele au proclamat din nou credința lor în drepturile fundamentale ale omului, în demnitatea și în valoarea persoanei umane, drepturi egale pentru bărbați și femei și că au hotărât să favorizeze progresul social și îmbunătățirea condițiilor de viață în cadrul unei libertăți mai mari,

Considerând că statele membre s-au angajat să promoveze în colaborare cu Organizația Națiunilor Unite respectul universal și efectiv față de drepturile omului și libertățile fundamentale, precum și respectarea lor universală și efectivă,

Considerând că o concepție comună despre aceste drepturi și libertăți este de cea mai mare importanță pentru realizarea deplină a acestui angajament,

Adunarea Generală proclamă:

Prezenta declarație universală a drepturilor omului, ca ideal comun spre care trebuie să tindă toate popoarele și toate națiunile, pentru ca toate persoanele și toate organele societății să se străduiască, având această declarație permanent în minte, că prin învățatură și educație să dezvolte respectul pentru aceste drepturi și libertăți și să asigure prin măsuri progresive de ordin național și internațional, recunoașterea și aplicarea lor universală și efectivă, atât în sânul popoarelor statelor membre, cât și al celor din teritoriile aflate sub jurisdicția lor.

Articolul 1

Toate ființele umane se nasc libere și egale în demnitate și în drepturi. Ele sînt înzestrate cu rațiune și conștiință și trebuie să se comporte unele față de altele în spiritul fraternității.

Articolul 2

Fiecare om se poate prevala de toate drepturile și libertățile proclamate în prezenta declarație fără nici un fel de deosebire ca, de pildă, deosebirea de rasă, culoare, sex, limbă, religie, opinie politică sau orice altă opinie, de origine națională sau socială, avere, naștere sau orice alte împrejurări”.

Potrivit Convenției Europene a Drepturilor Omului, preambul și art.1:

”Guvernele semnatare, membre ale Consiliului Europei, luând în considerare Declarația Universală a Drepturilor Omului, proclamată de Adunarea generală a Națiunilor Unite la 10 decembrie 1948,

Considerând că această declarație urmărește să asigure recunoașterea și aplicarea universală și efectivă a drepturilor pe care ea le enunță,

Considerând că scopul Consiliului Europei este acela de a realiza o uniune mai strînsă între membrii săi și că unul dintre mijloacele pentru a atinge acest scop este apărarea și dezvoltarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, reafirmând atașamentul lor profund față de aceste libertăți fundamentale care constituie temelia însăși a justiției și a păcii în lume și a căror menținere se bazează în mod esențial, pe de o parte, pe un regim politic cu adevărat democratic, iar pe de altă parte, pe o concepție comună și un respect comun al drepturilor omului din care acestea decurg, hotărâte, în calitatea lor de guverne ale statelor europene animate de același spirit și având un patrimoniu comun de idealuri și de tradiții politice, de respect al libertății și de preeminență a dreptului, să ia primele măsuri menite să asigure garantarea colectivă a anumitor drepturi enunțate în Declarația Universală,

Afirmând că înaltelor părți contractante le revine responsabilitatea primară, conform principiului subsidiarității, de a garanta respectarea drepturilor și libertăților definite în prezenta Convenție și protocoalele la aceasta și că, în acest sens, acestea beneficiază de o marjă de apreciere, sub controlul Curții Europene a Drepturilor Omului instituite prin prezenta Convenție, au convenit asupra celor ce urmează:

Articolul I

Obligația de a respecta drepturile omului

Înaltele părți contractante recunosc oricărei persoane aflate sub jurisdicția lor drepturile și libertățile definite în titlul I al prezentei convenții."

Potrivit art. 15 alin. (1) din Constituția României, "cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea."

Atât din cuprinsul instrumentelor juridice internaționale, cât și din Constituția României rezultă cu claritate concluzia că drepturile și libertățile fundamentale sunt consecința automată a calității de persoană / membru al familiei umane / cetățean, adică de om, această condiție a ființării persoanei fiind suficientă pentru dobândirea automată a întregului set de drepturi și libertăți fundamentale.

Altfel spus, aceste drepturi și libertăți nu sunt conferite persoanei, nu îi sunt transferate acesteia de către vreo structură statală sau suprastatală, ci sunt dobândite direct în temeiul acestor instrumente juridice, încă din momentul nașterii sau, în privința unor drepturi, chiar din momentul concepției (trebuie precizat totuși, că, în realitate, instrumentele juridice nu fac decât să constate, să recunoască formal existența acestor drepturi și libertăți, și nu să le atribuie, ele preexistând dreptului pozitiv, ca atribute inerente condiției umane).

Fiind vorba de atribute intrinseci ființei umane, ca expresie a demnității persoanei (acesta fiind, de altfel, primul atribut menționat în preambulul Declarației Universale a Drepturilor Omului), aceste drepturi și libertăți nu trebuie dovedite, existența lor și, pe cale de consecință, posibilitatea de a le exercita rezultând din însăși existența persoanei, din faptul material de a fi viu.

După cum se recunoaște în art. 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, "toate ființele umane se nasc libere și egale în demnitate și în drepturi", astfel încât faptul nașterii (sau al concepției) și, ulterior, cel al ființării, constituind condiția necesară și suficientă, deci unică, pentru dobândirea și exercitarea drepturilor.

De altfel, se observă că instrumentele juridice evocate nici nu tratează instituția "dobândirii" drepturilor și libertăților fundamentale și nici instituția "condițiilor" de exercitare a lor, ci doar instituția "restrângerii" exercițiului lor.

În consecință, formulări de tipul "statul nu restrânge drepturile și libertățile fundamentale ale anumitor categorii de persoane, ci doar conferă drepturi și libertăți altor categorii de persoane" constituie sofisme, deoarece pleacă, în mod evident, de la o premisă eronată, și anume aceea că statul ar fi cel care confera indivizilor drepturi și libertăți

fundamentale și că, deci, aceștia ar trebui să îndeplinească anumite condiții pentru a le dobândi și, implicit, ar trebui să și procure probe în sensul că îndeplinesc respectivele condiții.

O astfel de abordare este, în mod evident, contrară atributului fundamental al persoanei, respectiv demnitatea acesteia, individul fiind pus astfel în situația de a-și dovedi vocația, aptitudinea de a dobândi libertăți fundamentale; altfel spus, că "merită" să fie inclus între "membrii familiei umane".

O altă precizare care se impune este că aceste drepturi și libertăți nu aparțin societății, în general, ci fiecărui individ în parte, astfel încât restrângerea / negarea unui drept sau a unei libertăți trebuie analizată în raport de fiecare persoană / categorie de persoane vizate în parte și nu în raport de întreaga societate. Altfel spus, nu se va putea susține că dacă doar o anumită categorie de persoane este exclusă de la exercitarea unui drept, în timp ce restul categoriilor îl pot exercita, atunci, la nivelul ansamblului societății, ar fi operat doar o restrângere a drepturilor; ceea ce a operat în realitate este negarea drepturilor pentru anumite persoane / categorii de persoane.

În continuare, în ceea ce privește exercițiul drepturilor și libertăților fundamentale, regula egalității "în demnitate și în drepturi", enunțată în art. 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, implică faptul că toate persoanele își pot exercita, în același timp și necondiționat, aceste drepturi și libertăți, având deci o vocație egală în a se bucura de ele, de îndată ce ele au fost "dobândite", adică de îndată ce persoana ființează, fiind exclusă de plano posibilitatea instituirii vreunei condiții suplimentare pentru acest exercițiu. În același sens sunt și prevederile art. 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, potrivit cărora "fiecare se poate prevala de toate drepturile și de toate libertățile proclamate în prezenta Declarație, fără nici o deosebire (...)".

Deoarece viața omului nu poate fi controlată în toate aspectele (neputându-se, spre exemplu, anticipa comportamentele celorlalți indivizi, ale altor ființe vii sau ale forțelor naturii), se pot ivi situații în care exercitarea unora din drepturi sau libertăți poate pune în pericol / împiedica existența / exercitarea altor drepturi și libertăți (cu care, în mod firesc, nu ar intra în concurs) sau poate împiedica exercitarea drepturilor și libertăților de către alte persoane. Pentru aceste motive, s-a convenit că, deși fundamentale, aceste drepturi nu sunt totuși absolute, exercitarea lor putând fi restrânsă temporar, în situații cu totul excepționale, tocmai pentru a salvagarda alte drepturi și libertăți fundamentale, eventual ale altor persoane, dându-se în competența statului să aprecieze atât intervenirea unei astfel de situații excepționale, cât și necesitatea impunerii unor restrângeri și întinderea acestora. Pentru că restrângerea exercițiului drepturilor și libertăților fundamentale are caracter excepțional, constituind o situație specială, consecință a unei situații de anormalitate, de abatere de la firescul exercitării libere și depline a acestora și pentru că ea reprezintă un eveniment supravénit, impus din exteriorul individului, nefiind un dat natural al acestuia, ci o construcție artificială, rezultă că celui care o impune, respectiv statului, îi va reveni sarcina de a dovedi atât existența situației de urgență (din cele limitativ convenite în prealabil și fixate

la nivel legislativ), cât și necesitatea aplicării restrângerilor, respectiv sarcina de a justifica întinderea lor.

Conchizând față de cele de mai sus, se impune cu necesitate concluzia că exercitarea drepturilor și libertăților fundamentale nu poate fi condiționată de absolut nimic, individul neavând nevoie să dovedească nimic pentru a se bucura de acest exercițiu, în timp ce restrângerea exercițiului este condiționată de îndeplinirea anumitor cerințe obiective, a căror existență trebuie să fie dovedită de către stat. Pe cale de consecință, faptul de a impune fie și o singură condiție, indiferent cât de justificată ar părea aceasta, pentru exercitarea unui drept fundamental, constituie în realitate o negare a acestuia, deoarece presupune în prealabil o impropriere a acestui drept de către stat, care, astfel, se autosituează în poziția de titular original al acestuia, de entitate îndreptățită să îl atribuie indivizilor, negând astfel sursa reală a dreptului, care este reprezentată de faptul material al vieții.

Altfel spus, într-o astfel de situație are loc de fapt o "preluare" forțată a dreptului de la titularul său original, individul, la stat, urmată de "reatribuirea" lui doar către indivizii care îndeplinesc condițiile, fie ele cât de rezonabile, impuse de stat. O astfel de operațiune, de însușire abuzivă a unei competențe inexistente, modifică înseși bazele pe care sunt clădite relațiile interumane, iar acceptarea impunerii și a unei singure condiții, indiferent cât de rezonabilă ar părea ea, deschide calea acceptării în viitor și a altor condiții, din ce în ce mai complexe și, în cele din urmă, la schimbarea paradigmei în care este gândit statutul ontologic al omului, acesta transformându-se dintr-o ființă socială într-o ființă izolată.

Din preambulul și din art. 1 al Declarației Universale a Drepturilor Omului rezultă că umanitatea se percepe pe sine ca fiind o mare "familie", între ai cărei membri trebuie să existe relații de "frățietate". Conceptele de "familie umană", de "frățietate", ca și conceptul de "drepturi și libertăți fundamentale" nu reprezintă rezultatul unei construcții sociale, nu sunt expresia unui limbaj convențional, ci constituie concepte de drept natural, ce țin de statutul ontologic al omului. O astfel de concepție este posibilă numai în situația în care la baza relațiilor interumane stau deschiderea, recunoașterea, acceptarea reciprocă și încrederea în celălalt, în buna lui credință, și astfel, în cele din urmă, unitatea membrilor "familiei umane".

Însa încrederea, ca fundament al relațiilor interumane, este incompatibilă cu instituirea de condiții pentru exercitarea atributelor inerente calității de membru al acestei familii. Erodarea încrederii, prin instituirea de astfel de condiții, duce la ruperea unității, prin fragmentarea societății, determinată de includerea persoanelor în categorii diferite, cu interese contrare, polarizate și, în cele din urmă, la izolarea treptată a persoanei și la vulnerabilizarea ei, prin diminuarea radicală a capacității de apărare și răspuns în fața structurilor etatice, care dobândesc astfel drepturi discreționare, virtual nelimitate, de a dispune practic de toate coordonatele vieții individului. În această situație, frățietatea, demnitatea, egalitatea și libertatea devin concepte iluzorii, fără corespondent în realitate.

Consecutiv, cum unele persoane vor îndeplini acele condiții, iar altele nu (sau nu vor dori să le îndeplinească), în mod automat va apărea și tratamentul juridic diferit aplicat acestora și, astfel, și starea de discriminare, în sensul că, deși situate în aceeași categorie (a

persoanelor vii), totuși ele vor fi supuse de către stat la un tratament juridic diferit, din punctul de vedere al exercițiului drepturilor și libertăților fundamentale, în funcție de criteriul îndeplinirii sau al neîndeplinirii condițiilor impuse de stat.

Plecând de la această premisă, rezultă că va trebui să se constate că cele trei hotărâri ale guvernului contestate, în special prin anexele nr. 2 și 3, neagă pentru anumite categorii de persoane (ex. persoanele nevaccinate / persoanele care nu îndeplinesc condiția de a fi trecut prin boală într-o anumită perioadă / persoanele care nu îndeplinesc condiția efectuării unui test RT-PCR sau a unui test antigen certificat cu rezultat negativ etc.) o serie de drepturi și libertăți fundamentale.

Din cele de mai sus rezultă ideea că, pentru exercitarea unor drepturi și libertăți fundamentale (de ex. dreptul la libera circulație, libertatea de întrunire și manifestare pașnică, dreptul de a participa în mod liber la viața culturală a colectivității etc.), statul român a impus condiția ca persoanele să fie sănătoase, mai exact condiția de a nu fi infectate cu virusul SARS-COV-2, permițându-li-se totuși să fie purtătoare ale altor virusi, precum și a tuturor celorlalte posibile boli, de orice natură.

Totodată, statul român a stabilit și mijloacele de probă ale acestei condiții (înscrișuri: certificat de vaccinare, certificat de trecere prin boală, certificat de testare), precum și modalitățile practice de obținere a acestor mijloace de probă (faptele materiale ale vaccinării, îmbolnăvirii sau testării).

De asemenea, statul român a stabilit că sarcina obținerii acestor mijloace de probă revine individului, care urmează să suporte din propriul buget cheltuielile aferente, cu excepția certificatului de vaccinare, pentru care, în mod aparent, s-a oferit o gratuitate, în realitate costurile achiziționării centralizate a vaccinurilor fiind suportate tot de cetățenii români.

În ceea ce privește impunerea condiției de a fi sănătos pentru exercitarea unor drepturi / libertăți fundamentale, după cum s-a arătat deja, aceasta, singură, constituie o încălcare flagrantă a preambulului și a art. 1 și 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, a art. 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului ("Înaltele Părți Contractante recunosc oricărei persoane aflate sub jurisdicția lor drepturile și libertățile definite în Titlul I al prezentei Convenții") și a art. 15 alin. (1) din Constituția României ("Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea"), constituind principalul motiv de nelegalitate de fond a hotărârilor de guvern contestate.

Altfel spus, nu se va putea susține că, dacă doar o anumită categorie de persoane este exclusă de la exercitarea unui drept, în timp ce restul categoriilor îl pot exercita, atunci, la nivelul ansamblului societății ar fi operat doar o restrângere a drepturilor. Ceea ce a operat în realitate este negarea drepturilor pentru anumite persoane/categorii de persoane.

Legea nr. 55/2020 a produs posibilitatea readucerii concepțiilor naziste și a experimentelor de tip Mengele, încălcându-se grav dispozițiile Codului de la Nurenberg, ale

Convenției de la Geneva din 1949, precum și ale Convenției privind drepturile omului și biomedicina de la Oviedo, dispunându-se legalizarea experimentelor pe oameni, fără să existe niciun fel de răspundere a producătorilor de medicamente/vaccinuri și nici a statului, ducând la pierderea a zeci de mii de vieți. În fapt, pandemia SARS-COV-2 constituie un veritabil experiment social, cu repercusiuni ireversibile, cu abuzuri psiho-emoționale care afectează grav, pe termen îndelungat și nelimitat în primul rând copiii și adolescenții, astfel că avem afectat viitorul națiunii.

O astfel de lege care constituie premisa anulării democrației și a statului de drept trebuie desființată de urgență. De fapt, ea nici măcar nu ar fi trebuit să existe.

Inițiator,

Senator Diana Iovanovici Șoșoacă